

“मीठे बच्चे- नराम्रो नसुन... यहाँ तिमी सतसङ्गमा बसेका छौ, तिमी मायावी कुसङ्गमा जानु छैन, कुसङ्गमा लागेपछि संशयको रूपमा अत्यास (अवरोध) आउँछ ।”

प्रश्न:- यतिखेर कुनै पनि मनुष्यलाई आध्यात्मिक भन्न सकिँदैन- किन ?

उत्तर:- किनकि सबै देह-अभिमानी छन् । देह-अभिमानीहरू कसरी आध्यात्मिक कहलाउन सक्छन् । आत्मिक पिता त एकै निराकार बाबा हुनुहुन्छ, जसले तिमीलाई पनि देही-अभिमानी बन्ने शिक्षा दिनुहुन्छ । परम (सुप्रीम)को टाइटल पनि एक बाबालाई नै दिन सकिन्छ, बाबा बाहेक परम (सुप्रीम) कोही पनि कहलाउन सक्दैन ।

ओम् शान्ति । बच्चाहरू जब यहाँ बस्छौ तब जान्दछौ बाबा हाम्रा पिता पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ र सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । तीनैको आवश्यकता पर्छ । पहिला पिता त्यसपछि पढाउने टिचर अनि अन्त्यमा सतगुरु । यहाँ याद पनि यसरी गर्नुपर्छ किनकि नयाँ कुरा हो नि । बेहदका पिता पनि हुनुहुन्छ, बेहद अर्थात् सबैका । यहाँ जो आए पनि उनलाई यो स्मृतिमा ल्याउनको लागि भनिन्छ । यसमा कसैलाई संशय छ भने हात उठाऊ । यो अद्भुत कुरा हो नि । जन्म-जन्मान्तर कहिल्यै यस्तो कोही मिल्यो र, जसलाई तिमीले पिता, टिचर, सतगुरु सम्भन्न सक्छौ । त्यो पनि परम (सुप्रीम) वा सर्वश्रेष्ठ । बेहदका पिता, बेहदका टिचर, बेहदका सतगुरु । यस्ता कहिल्यै कोही मिल्नुभयो र ? यो पुरुषोत्तम संगमयुगमा सिवाय कहिल्यै मिल्न सक्नुहुन्न । यसमा कसैलाई संशय छ भने हात उठाऊ । यहाँ सबै निश्चयबुद्धि भएर बसेका छन् । मुख्य हुन् नै यी तीन । बेहदका बाबाले ज्ञान पनि बेहदको दिनुहुन्छ । बेहदको ज्ञान त यो एउटै छ । हदको ज्ञान त तिमीले अनेक प्रकारले पढ्दै आएका छौ । कोही वकिल बन्छन्, कोही सर्जन बन्छन् किनकि यहाँ त डाक्टर, न्यायाधीश, वकिल आदि सबै चाहिन्छन् नि । त्यहाँ त आवश्यकता नै पर्दैन । त्यहाँ दुःखको कुनै कुरै हुँदैन । अहिले बाबा बसेर बच्चाहरूलाई बेहदको शिक्षा दिनुहुन्छ । बेहदका बाबाले नै बेहदको शिक्षा दिनुहुन्छ फेरि आधाकल्प तिमीले कुनै शिक्षा पढ्नुपर्दैन । एकै पटक शिक्षा प्राप्त हुन्छ जो २१ जन्मका लागि फलीभूत हुन्छ अर्थात् त्यसको फल मिल्छ । त्यहाँ त डाक्टर, वकिल, न्यायाधीश आदि हुँदैनन् । यो त निश्चय छ नि । वास्तवमा यस्तै हुन्छ नि ? त्यहाँ दुःख हुँदैन । कर्मभोग हुँदैन । बाबाले बसेर कर्मको गतिका विषयमा सम्भाउनुहुन्छ । ती गीता सुनाउनेहरूले के यसरी सुनाउँछन् र ? बाबा भन्नुहुन्छ- मैले तिमी बच्चाहरूलाई राजयोग सिकाउँछु । त्यसमा त लेखिदिएका छन् कृष्ण भगवानुवाच । तर ती हुन् दैवी गुण भएका मनुष्य । शिवबाबाले कुनै नाम लिनुहुन्न । उहाँको अर्को कुनै नाम छैन । बाबा भन्नुहुन्छ- मैले यो शरीर सापटी लिन्छु । यो शरीररूपी घर मेरो होइन, यो पनि यिनको घर हो । झ्याल आदि सबै छन् । बाबाले सम्भाउनुहुन्छ- म तिम्रो बेहदको पिता अर्थात् सबै आत्माहरूको पिता हुँ, पढाउँछु पनि आत्माहरूलाई । उहाँलाई भनिन्छ आत्मिक पिता (स्पीचुअल फादर) अर्थात् रूहानी पिता, अरू कसैलाई पनि रूहानी पिता भनिँदैन । यहाँ तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- उहाँ बेहदका पिता हुनुहुन्छ । अहिले आध्यात्मिक सम्मेलन (स्पीचुअल कन्फ्रेन्स) भइरहेको छ । वास्तवमा आध्यात्मिक सम्मेलन त हुँदै होइन । तिनीहरू त सच्चा आध्यात्मिक छँदै छैनन् । देह-अभिमानी छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, देही-अभिमानी बन । देहको अभिमान छोड । यस्तो कहाँ कसैलाई भनिन्छ र ? आध्यात्मिक (स्पीचुअल) शब्द अहिले राखेका हुन् । पहिला केवल धार्मिक सम्मेलन (रिलीजस कन्फ्रेन्स) भन्दथे । आध्यात्मिकताको अर्थ कसैले बुझ्दैनन् । आत्मिक पिता अर्थात् निराकारी पिता । तिमी आत्माहरू हो आत्मिक बच्चा । आत्मिक पिता आएर तिमीहरूलाई पढाउनुहुन्छ । यो ज्ञान अरू कसैमा हुन सक्दैन । ‘म को हुँ ?’ यो बाबा स्वयम् बसेर सम्भाउनुहुन्छ । गीतामा यो कुरा छैन । मैले तिमीलाई बेहदको शिक्षा दिन्छु । यसमा वकिल, न्यायाधीश, सर्जन आदिको आवश्यकता हुँदैन किनकि त्यहाँ त एकदम सुखै-सुख हुन्छ । दुःखको नाम निशान हुँदैन । यहाँ फेरि सुखको नाम-निशान छैन, यसलाई भनिन्छ प्रायः लोप । सुख त काग विष्टा समान छ । अलिकति मात्रै सुख हुने भए बेहदको सुखको ज्ञान दिन कसरी सक्नुहुन्थ्यो । पहिला जब देवी-देवताहरूको राज्य थियो त्यतिबेला सत्यता १०० प्रतिशत थियो । अहिले त भुट्टै-भुट्टो छ ।

यो हो बेहदको ज्ञान । तिमीले जान्दछौ- यो मनुष्यरूपी वृक्ष हो, जसको बीजरूप म हुँ । उहाँमा वृक्षको सारा ज्ञान छ । मनुष्यहरूमा यो ज्ञान छैन । म चैतन्य बीजरूप हुँ । मलाई भन्छन् नै ज्ञानका सागर । ज्ञानबाट सेकेण्डमा गति-सद्गति हुन्छ । म हुँ सबैका पिता । मलाई पहिचान गर्नाले तिमी बच्चाहरूलाई वर्सा प्राप्त हुन्छ । तर राजधानी हो नि ।

स्वर्गमा पनि पद त नम्बरवार धेरै हुन्छन् । बाबाले एउटै पढाइ पढाउनुहुन्छ । पढ्नेहरू त नम्बरवार नै हुन्छन् । यसमा फेरि अरू कुनै पढाइको आवश्यकता हुँदैन । त्यहाँ कोही बिमारी हुँदैनन् । पाई पैसाको कमाईका लागि पढाइ पढ्दैनन् । तिमीले यहाँबाट बेहदको वर्सा लिएर जान्छौ । यो पद हामीलाई कसले दिएको हो— त्यहाँ यो थाहा हुँदैन । यो तिमीले अहिले बुझ्दछौ । हदको ज्ञान त तिमीले पढ्दै आएका हो । अहिले बेहदको ज्ञान पढाउनेलाई देख्यौ, जान्यौ । जानेका छौ बाबा, पिता पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, आएर हामीलाई पढाउनुहुन्छ । परम शिक्षक हुनुहुन्छ, राजयोग सिकाउनुहुन्छ । सच्चा सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । यो हो बेहदको राजयोग । उनीहरूले वकालत, डाक्टरी नै सिकाउँछन् किनकि यो दुनियाँ नै दुःखको हो । त्यो सबै हो हदको पढाइ, यो हो बेहदको पढाइ । बाबाले तिमीलाई बेहदको पढाइ पढाउनुहुन्छ । यो पनि जान्दछौ— उहाँ बाबा, टिचर, सतगुरु कल्प-कल्पमा आउनुहुन्छ, अनि यो पढाइ पढाउनुहुन्छ सत्ययुग-त्रेताका लागि । फेरि प्रायः लोप हुन्छ । सुखको प्रारब्ध पूरा हुन्छ ड्रामा अनुसार । यो कुरा बेहदका बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ, उहाँलाई नै पतित-पावन भनिन्छ । कृष्णलाई त्वमेव माताश्च पिता वा पतित-पावन कहाँ भनिन्छ र ? उहाँ बाबाको पद र ती कृष्णको पदमा रात-दिनको फरक छ । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई पहिचान गर्नाले तिमीले सेकेण्डमा जीवनमुक्ति पाउन सक्छौ । यदि कृष्ण भगवान् भएका भए कसैले पनि तुरुन्तै पहिचान गर्न सक्थे । कृष्णको जन्मलाई कुनै दिव्य र अलौकिक भनी गायन गरिएको छैन । केवल पवित्रताबाट हुन्छ । बाबा त कसैको गर्भबाट निस्कनु हुन् । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरू, आत्माले नै पढ्छ । सबै राम्रो वा नराम्रो संस्कार आत्मामा नै रहन्छ । जस्तो-जस्तो कर्म गर्छन्, त्यसै अनुसार उनीहरूलाई शरीर प्राप्त हुन्छ । कसैले धेरै दुःख भोग्छन् । कोही काना, कोही बहिरा हुन्छन् । भन्ने गर्छन्— अतीतमा यस्तो कर्म गरेको रहेछ जसको फल यो हो । आत्माको कर्म अनुसार नै रोगी शरीर आदि प्राप्त हुन्छ ।

अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— हामीलाई पढाउनेवाला हुनुहुन्छ परमपिता परमात्मा (गड फादर) । परमात्मा टिचर, परमात्मा सतगुरु हुनुहुन्छ । उहाँलाई भनिन्छ ईश्वर, परमात्मा । त्यसलाई जोडेर परमात्मा भन्छन्, सुप्रीम सोल । ब्रह्मालाई त परम वा सर्वश्रेष्ठ (सुप्रीम) भनिँदैन । सुप्रीम अर्थात् सर्वोच्च, पवित्रभन्दा पवित्र । पद त हरेकका अलग-अलग हुन्छन् । कृष्णको जुन पद छ त्यो अरूसँग मिल्दैन । प्रधानमन्त्रीको पद अरूलाई कहाँ दिइन्छ र ! बाबाको पनि पद अलग छ । ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको पनि अलग छ । ब्रह्मा, विष्णु शंकर देवता हुन्, शिव त परमात्मा हुनुहुन्छ । दुवैलाई मिलाएर शिव शंकर कसरी भनिन्छ ? दुवै अलग-अलग हुन् नि ! नबुझेका हुनाले शिव शंकरलाई एउटै भनिदिन्छन् । नाम पनि यस्तो राखिदिन्छन् । यी सबै कुराहरू बाबा आएर नै सम्झाउनुहुन्छ । तिमीले जान्दछौ— उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । हरेक मनुष्यका पिता पनि हुन्छन्, टिचर पनि हुन्छन् र गुरु पनि हुन्छन् । जब वृद्ध हुन्छन् अनि गुरु बनाउँछन् । आजकल त सानै उमेरमा पनि गुरु बनाइदिन्छन्, सम्झन्छन्— यदि गुरु नबनाउने हो भने अवज्ञा हुनेछ । पहिले ६० वर्षपछि गुरु बनाउँथे । त्यो हुन्छ वानप्रस्थ अवस्था । निर्वाण अर्थात् वाणी भन्दा पर प्यारो परमधाम, जसमा जानका लागि तिमीले आधाकल्प मेहनत गरेका छौ । तर परमधाम बारे थाहै भएन भने कोही जान सक्दैन । कसैलाई कसरी मार्ग बताउन सक्छ ? एक बाबा सिवाय त अरूले मार्ग बताउन सक्दैन । सबैको बुद्धि उस्तै हुँदैन । कोही त कथा सुने जस्तै हुन्छन्, फाइदा केही पनि हुँदैन । केही उन्नति हुँदैन । तिमी अहिले बगैँचाका फूल बन्छौ । फूलबाट काँडा बन्यौ, अहिले फेरि बाबाले काँडाबाट फूल बनाउनुहुन्छ । तिमी नै पूज्यबाट फेरि पुजारी बन्यौ । ८४ जन्म लिँदा-लिँदा सतोप्रधानबाट तमोप्रधान, पतित बन्यौ । बाबाले सारा सिँढीका विषयमा सम्झाउनुभएको छ । अब फेरि पतितबाट पावन कसरी बनिन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन । गायन पनि गर्छन् नि— हे पतित-पावन आउनुहोस्, आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस् फेरि पानीका नदी, सागर आदिलाई पतित-पावन सम्भरेर किन त्यहाँ गएर स्नान गर्छन् ? गंगालाई पतित-पावनी भनिदिन्छन् । तर नदीहरू कहाँबाट निस्किए ? सागरबाटै निस्कन्छन् नि । यी पनि सबै सागरका सन्तान हुन्, त्यसैले हरेक कुरा राम्ररी बुझ्नुपर्छ ।

यहाँ त तिमी बच्चाहरू सत्सङ्गमा बसेका छौ । बाहिर कुसङ्गमा गयौ भने धेरै उल्टासुल्टा कुरा सुनाउनेछन् । अनि यी सबै कुरा बिर्सिन्छौ । कुसङ्गमा जानाले अत्यासमा पर्न थाल्छन्, अनि संशय भएको थाहा हुन्छ । तर यो कुरा त बिर्सिनु हुँदैन । बाबा हाम्रा बेहदका बाबा पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, पार पनि लैजानुहुन्छ, यसै निश्चयबाट तिमी आएका हो । ती सबै हुन् दैहिक (जिस्मानी) लौकिक पढाइ, लौकिक भाषाहरू । यो हो अलौकिक । बाबा

भन्नुहुन्छ— मेरो जन्म पनि अलौकिक हो । मैले देह सापटी लिन्छु । पुरानो जुत्ता लिन्छु । त्यो पनि पुरानोभन्दा पुरानो, सबै भन्दा पुरानो हो यो जुत्ता । बाबाले जो लिनु भएको छ, यसलाई लङ्ग बूट भनिन्छ । यो कति सहज कुरा छ । यो त कुनै बिर्सिने कुरा होइन । तर मायाले यति सहज कुरा पनि बिर्साइदिन्छ । बाबा, पिता पनि हुनुहुन्छ, बेहदको शिक्षा दिनेवाला पनि हुनुहुन्छ, जो अरू कसैले दिन सक्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ— हुन्छ गएर हेर न कहाँबाट मिल्छ । सबै हुन् मनुष्य । उनीहरूले त यो ज्ञान दिन सक्दैनन् । भगवान्ले एउटै रथ लिनुहुन्छ, जसलाई भाग्यशाली रथ भनिन्छ, जसमा बाबा प्रवेश गर्नुहुन्छ, पद्मापद्म भाग्यशाली बनाउन । बिल्कुल नजिकको दाना हुन् । ब्रह्मा नै विष्णु बन्छन् । शिवबाबाले यिनलाई पनि बनाउनुहुन्छ, तिमीलाई पनि यिनीद्वारा विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ । विष्णुको पुरी स्थापना हुन्छ । यसलाई भनिन्छ राजयोग, राजाई स्थापना गर्नका लागि । अहिले यहाँ सुन्न त सबैले सुनिरहेका छन्, तर बाबा जान्नुहुन्छ धेरैको कानबाट बगेर निस्कन्छ, कसैले धारणा गरेर सुनाउन सक्छन् । उनीहरूलाई भनिन्छ महारथी । सुनेर फेरि धारणा गर्छन्, अरूलाई पनि रुचिले सम्झाउँछन् । महारथीले सम्झाएमा तुरुन्तै बुझ्दछन्, घोड-सवार भएमा त्यो भन्दा कम, पैदल सेना भए त अझ थोरैले बुझ्नेछन् । यो त बाबाले जान्नुहुन्छ— को महारथी हो, को घोड-सवार हो । अब यसमा अल्मलिने त कुरै छैन । बाबाले देखिरहनुहुन्छ— बच्चाहरू अल्मलिन्छन् अनि उँगिराख्छन् । आँखा बन्द गरेर बस्छन् । कमाईमा कहिल्यै उँङ्ग (भुट्का) आउँछ र ? उँङ्ग (भुट्का) आइरहेमा फेरि धारणा कसरी हुन्छ ? हाई गरे भने बाबाले सम्झनुहुन्छ यो थाकेको छ । कमाईमा कहिल्यै थकाइ हुँदैन । हाई गर्नु उदासीको लक्षण हो । भित्र कुनै न कुनै कुराको अत्यास भएमा उनलाई हाई धेरै आउँछ । अहिले तिमी बाबाका घरमा बसेका छौ, त्यसैले परिवार पनि हो, टिचर पनि बन्छौ, गुरु पनि बन्छौ मार्ग दर्शन गर्नका लागि । मास्टर गुरु भनिन्छ । त्यसैले अब बाबाको दाहिने हात बन्नुपर्छ नि, जसले धेरैको कल्याण गर्न सक्छ । नरबाट नारायण बन्ने धन्दा बाहेक अरू सबै धन्दामा नोक्सान छ । सबैको कमाई समाप्त हुन्छ । नरबाट नारायण बन्ने धन्दा बाबाले नै सिकाउनुहुन्छ । अनि कुनचाहिँ पढाइ पढ्नुपर्छ ? जोसँग धन धेरै छ, उसले सम्झन्छ— स्वर्ग त यहीँ छ । के बापू गान्धीले रामराज्य स्थापना गरे ? अरे, यो दुनियाँ त पुरानो तमोप्रधान छ हैन ? अझै दुःख बढ्दै जान्छ, यसलाई रामराज्य कसरी भनिन्छ ? मानिसहरू कति बेसभ बनेका छन् । बेसभलाई तमोप्रधान भनिन्छ । समभदार हुन्छन् सतोप्रधान । यो चक्र घुमिरहन्छ, यसमा केही पनि बाबासँग सोध्न बाँकी रहँदैन । बाबाको कर्तव्य हो रचयिता र रचनाको ज्ञान दिनु । त्यो त दिइरहनुहुन्छ । मुरलीमा सबै कुरा सम्झाइरहनुहुन्छ । सबै कुराको जवाफ प्राप्त हुन्छ । बाँकी के सोध्छौ ? बाबा सिवाय अरू कसैले सम्झाउनै सक्दैन भने सोध्न पनि कसरी सकिन्छ ? यो पनि तिमीले बोर्डमा लेख्न सक्छौ— सदा स्वस्थ, सदा सम्पन्न २१ जन्मका लागि बन्नु छ भने आएर बुझ्नुहोस् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबाले जे सुनाउनुहुन्छ त्यसलाई सुनेर राम्ररी धारण गर्नु छ । अरूलाई रुचिले सुनाउनु छ । एक कानबाट सुनेर अर्को कानबाट निकाल्नु छैन । कमाईका बेला कहिल्यै पनि हाई गर्नु हुँदैन ।
- २) बाबाको दाहिने हात बनेर धेरैको कल्याण गर्नु छ । नरबाट नारायण बन्ने र बनाउने धन्दा गर्नु छ ।

वरदानः— आत्मिक मुस्कुराहटद्वारा चेहराबाट प्रसन्नताको झलक देखाउनेवाला विशेष आत्मा भव

ब्राह्मण जीवनको विशेषता हो प्रसन्नता । प्रसन्नता अर्थात् आत्मिक मुस्कुराहट । जोड-जोडले हाँस्नु हुँदैन, मुस्कुराऊ । कसैले गाली गरिरहेको छ भने पनि तिम्रो अनुहारमा दुःखको लहर नआओस्, सदा प्रसन्नचित्त । यो नसोच, उसले एक घण्टा बोल्थो मैले त केवल एक सेकेण्ड बोलेँ । एक सेकेण्ड पनि बोल्थौ वा सोच्यौ, अनुहारमा अप्रसन्नता आयो भने फेल हुनेछौ । एक घण्टा सहन गन्यौ फेरि बेलुनबाट हावा निस्कियो । श्रेष्ठ जीवनको लक्ष्यवाला विशेष आत्माहरू यस्ता हावाका बेलुन बन्दैनन् ।

स्लोगनः— शीतल काया भएका योगीले स्वयम् शीतल बनेर अरूलाई शीतल दृष्टिबाट निहाल गर्छन् ।